

РЕШЕНИЕ

№ 696

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Татяна Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20221100502787 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 20206968/03.11.2021г., постановено по гр. д. № 39907/2020г. по описа на СРС, 179 състав са уважени предявените от З. И. Р. срещу Сдружение „Б.т.с.“ искове – на основание чл.86,ал.1 ЗЗД сумата от 48,13лв. – законна лихва за забава дължима върху основното трудово възнаграждение за м. февруари 2020г. в размер на 1666лв. за периода от 07.03.2020г. до 18.06.2020г.;

- На основание чл.86,ал.1 ЗЗД сумата от 9,65лв. – лихва за забава дължима върху част от получаваното допълнително трудово възнаграждение с постоянен характер за придобит трудов стаж и професионален опит за периода от 07.03.2020г. до 18.06.2020г.;

- На основание чл.269,ал.1 КТ сума в размер на 249,10лв. – незаплатена част от допълнително трудово възнаграждение с постоянен характер за придобит трудов стаж и професионален опит за месец февруари 2020г., ведно със законната лихва за забава считано от датата на предявяване на иска – 25.08.2020г. до окончателното изплащане на вземането;

- На основание чл.86,ал.1 ЗЗД сумата от 11,83лв. законна лихва за забава върху дължимото допълнително трудово възнаграждение с постоянен характер за придобит трудов стаж и професионален опит за м. февруари 2020г. в размер на 249,10лв.; за периода от 07.03.2020г. до 24.08.2020г.;

- На основание чл.220, ал.1 КТ сумата от 2114,51лв. – обезщетение за неспазен срок на предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение, ведно със законната лихва считано от датата на предявяване на иска – 25.08.2020г. до окончателното изплащане на вземането, като отхвърля иска за сумата над 2114,51лв. до пълния предявен размер от 2974,87лв.;

- На основание чл.86,ал.1 ЗЗД сумата от 101,03лв. – законна лихва за забава дължима върху обезщетението по чл.220,ал.1 КТ за периода от 07.03.2020г. до 24.08.2020г., като отхвърля иска за сумата над 101,03лв. до пълния предявен размер от 138,93лв.

- На основание чл.222,ал.3 КТ сумата от 15795лв. – обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със законната лихва считано от 25.08.2020г. до окончателното изплащане на вземането, като отхвърля иска за сумата над 15795лв. до пълния предявен размер от 17549,22лв;

- На основание чл.86,ал.1 ЗЗД сумата от. – 754,65лв. лихва за забава, дължима върху обезщетението по чл.222,ал.3 КТ за периода от 07.03.2020г. до 24.08.2020г., като отхвърля иска за сумата над 754,65лв. до пълния предявен размер от 833,59лв;

- На основание чл.224,ал.1 КТ сумата от 14477,65лв. – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 17 работни дни за 2007г., 26 работни дни за 2008г., 26 работни дни за 2009г., 22 работни дни за 2018г., 26 работни дни за 2019г., 4 работни дни за 2020г., като отхвърля иска за сумата над 14477,65лв. до пълния предявен размер от 15561,33лв;

- На основание чл.86,ал.1 ЗЗД сумата от 685,70лв. законна лихва за забава дължима върху обезщетението по чл.224,ал.1 КТ за периода от 07.03.2020г. до 24.08.2020г., като отхвърля иска за сумата над 685,70 лв. до пълния предявен размер от 739,16лв.

- На осн. чл.78,ал.1 ГПК сумата от 1799,39лв. – разноски по делото.

Със същото решение Сдружение „Б.т.с.“ е осъдено на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски районен съд сумата 764,73лв. - представляваща депозит за възнаграждение на вещо лице.

Срещу постановеното първоинстанционно решение е постъпила въззивна жалба от Сдружение „Б.т.с.“, в която се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно в обжалваната му част. Във въззивната жалба се иска атакуваното решение да бъде отменено в обжалваната част и да се постанови ново, съгласно което да се отхвърлят като неоснователни иските по чл. 224, ал. 1 КТ за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за годините 2007, 2008, 2009 и 2018 година и да бъдат отхвърлени всички искове за заплащане на мораторни лихви по чл. 86, ал. 1 ЗЗД като неоснователни. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 е постъпил отговор от З. И. Р. с който твърди, че въззивната жалба е неоснователна по изложени в отговора съображения.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените възражения и доводи на страните, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно.

В мотивите на СРС е възпроизведена фактическата обстановка. Във връзка с доводите по жалбата следва да се добави и следното:

Пред въззивния съд се обжалва първоинстанционното решение в частта по предявените искове по чл. 220, ал. 1 КТ, по чл. 222, ал. 1 КТ, по чл. 224 КТ.

Не се спори по делото, а е установено и от събраните доказателства, че ищецът З. И. Р. е работила при ответника Сдружение „Б.т.с.“ без прекъсване в периода от 01.07.1992г. до 25.02.2020г. Не спорно и обстоятелството, че с решение от 15.06.2017г. на УС на БТС ищцата е избрана за „Изпълнителен секретар на БТС“, като с решение на председателя на Сдружението със заповед от 29.06.2017г. ищцата е назначена на посочената длъжност, която е изпълнявала до 25.02.2020г.

Спорно между страните и в настоящото въззивно производство е свързан с размера на трудовото възнаграждение, който се дължал на ищцата, тъй като същият служи за база за определяне на размера на всяка една от претенциите ѝ, както и какъв е броят на дни платен годишен отпуск, които и се полагат.

За да отговори на тези въпроси първоинстанционния съд е приел, че със Заповед №39/29.06.2017г. на Председателя на УС на БТС, с която ищцата е преназначена на длъжност „Изпълнителен секретар на Б. за периода от 01.07.2017г. до датата на провеждане на конкурс и/или извънреден конкурс на БТС. В т. 2 е било определено възнаграждение за длъжността в размер на 1000 лв., като за същия период ищцата да продължи да изпълнява досега заеманата длъжност по съвместяване, срещу заплащане на 50% от възнаграждението за длъжността. Заповедта е била вписана в заповедната книга на БТС. В делото се съдържа заповед от същата дата, без номер, видно от която ищцата е преназначена на длъжността „Изпълнителен секретар на БТС“ с възнаграждение в размер на 1950лв.

Първоинстанционният съд правилно е приел, че трудовото възнаграждение на базата на което следвало да се изчисляват дължимите обезщетения и лихви е 1950лв., като към него се добави и допълнителното трудово възнаграждение за прослужено време. Не следвало в него да се включва допълнителното изплащаното възнаграждение в размер на 150лв. за изпълняване на длъжността управител на Издателска къща „ЕХО“, доколкото се касае за самостоятелна длъжност в различно юридическо лице. В този смисъл получаваното трудово възнаграждение за нея не следва да се приема за част от това, което ищцата е получавала за длъжността „Изпълнителен секретар на БТС“. Съдът е достигнал до този извод, тъй като начисляването на трудовото възнаграждение и неговото изплащане е извънсъдебно признание за неговия размер.

Този факт се е потвърдил и от извършената от вещното лице проверка в НАП, съгласно която това е размерът на трудовото възнаграждение на ищцата, а не каквото е съгласно Заповед №39/29.06.2017г. На тази база, като не се включва възнаграждението получавано за изпълняване на длъжността управител на Издателска къща „Ехо“ следва да се определя размера на дължимите обезщетения и лихви.

Въз основа на изложените мотиви относно оплакванията на въззивника, съдържащи се в подадената от него жалба и поради пълно съвпадение на изводите на двете инстанции, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По разноските във въззивната инстанция:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени разноски за заплатено в брой адвокатско възнаграждение от 1848 лв., което не е прекомерно.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20206968 от 03.11.2021г., постановено по гр. д. № 39907/2020г. по описа на СРС, 179 състав в обжалваните части за уважаване на исковете.

В необжалваните отхвърлителни части първоинстанционното решение е влязло в сила.

ОСЪЖДА Сдружение „Б.т.с.“ – в производство по несъстоятелност, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София 1040, район Средец, бул. **** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК да заплати на З. И. Р. сумата от 1848,00 лв., представляваща разноски по делото за адвокатско възнграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____